

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118304016/facsimile.pdf (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Blik falde paa hans bøjede Nakke. Men som et Kølleslag faldt dette ene Ord over hans Hoved: »Kryb!«

Fortryllelsen var hævet. Sølvør knælede ikke længer. Han havde rettet sig i Vejret som en Hugorm, der fra den sammenrullede Dvaletilstand pludselig skyder sin Krop frem til Forsvar og Angreb. I et Nu sluktes den magiske Nimbus om hendes Skikkelse, og han stod Ansigt til Ansigt med en Kvinde, han havde krænk- ket, og som nu gengældte hans flammende Blik med et isnende Smil, der tydeligere end Ord talte — ikke om Blidhed eller Tilgivelse, men om et uforsonligt Had.

Sølvør sagde hæst: »Jeg kryber kun, fordi jeg selv vill!« Og han knejsede med Pande og Skulder som for at vise sin egenmægtige Vilje.

Men Gro smilede, som man smiler ad et Barns Indbildskhed: »Et Ord af min Mund — et Smil — og I kryber igen.«

»Saa prøv det!« sagde Sølvør, der havde genvundet sin naturlige stolte Trods. »Hvorfor prøver I ikke?«

»Fordi — fordi I er den sidste Mand, paa hvis Nakke jeg vilde besmitte min Fod med at træde.«

»Er jeg da ringere Mand end andre?«

spurgte Sølvør med en Stemme, der dirrede af undertrykt Vrede.

»Mand?« gentog Gro spottende: »Mand!«

Sølvør svarede ikke. Han stirrede paa hende, til Luen i hans Øje kønedes og hans knyttede Hænder løsnede sig i Raadvildhed. Gros Blik fulgte Forandringen og ledsagede den med et foragteligt Smil. Sølvør kastede et lynsnart Blik omkring sig og skiftede Tanker med det samme. Han saa det madfyldte Bord, det tomme Murstensgulv, den jærnbefæstede Dør. Mandsbrutaliteten skød op i ham og forjog alle blide Følelser. Den æggedes frem netop ved den spottende Tvivl i hendes Gentagelse af Ordet Mand. Her stod han fangen overfor en værgeløs Kvinde, der var stænget inde med ham, han begreb ikke i hvilket Anfald af Galsskab hos Faderen. Men i hans eget Sind steg Hævnlysten til Raseri mod den Fjende, der havde overrumplet ham. Var han ikke Herre i sit Fængsel, stærk og eneraadig indenfor dets Mure? Sten Basse anede ikke, hvad han havde gjort. Døren derhenne var stænget med Bjælker, ingen var Vidne til hvad der skete i dette Fængsel. Nu var hans Datter i Sølvørs Magt. Han kunde tage hende med Vold, fuldbyrde det Forsøg, hvorfor Sten Basse havde taget en